

under Sagens Behandling i dette Ting, kunde jeg tænke mig, at denne lille Ret-telse kunde komme med med det samme.

Stub: Det af Landstinget oversendte Forslag bestemmer jo i § 2, at Indehaverne af visse Slægtnavne kunne sikre sig mod, at de optages af andre, men i Forslagets § 6 gøres der en Undtagelse for de Folks Vedkommende, der ville antage det Tilnavn, hvorunder de, deres Fædre og Bedstefædre paa fædrene eller mødrene Side have været almindelig kendte paa deres Egn, naar de anmeldte dette inden 3 Maaneder efter denne Lovs Ikrafttræden. Det er dette Forhold, jeg gerne vilde sige et Par Ord om, fordi det særlig berører den Egn, som jeg repræsenterer, ikke alene Valgkredsens, men hele Lolland-Falster. Medens man jo i det øvrige Danmark hovedsagelig er gaaet bort fra de ejendommelige Slægtnavne, hvis de overhovedet fandtes, har der paa Lolland-Falster fra umindelige Tider holdt sig en gammel og ejendommelig Navneskik, hvorefter Navnene ere gaaede i Arv dels fra Fader til Søn, dels fra en Ejer af Gaarden til en anden, begge Dele i Forening efter Regler, som jeg ikke her skal komme ind paa. Hovedsagen er, at disse Navne ere blevne holdte i Hævd og Ære indtil nu. Ved en Forordning — jeg tror i Tyverne — blev det jo paalagt, at Børnene skulde døbes med deres Faders Slægtnavn. Det blev jo forstaaet saaledes, at det selvfølgelig skulde være Faderens officielle Navn, det Slægtnavn; han var indført med i Kirkebogen, men det var ikke de gamle Slægtnavne, det var Navne paa „sen“ o. s. v. Trods dette holdt man alligevel ved de gamle Slægtnavne, man brugte dem i daglig Tale Mand og Mand imellem, og de vedkomnende brugte dem ogsaa selv, undtagen naar de skulde underskrive et officielt Dokument, et Skøde o. l., saa brugte de det Navn, som stod i Kirkebogen. I adskillige Sogne ere Beboerne lidt efter lidt gaaede over til at antage Slægtnavne, ikke ved Bevilling, men Præsterne have stillet sig liberalt og have døbt Børnene med det gamle Slægtnavn uanset Love og Forordninger. For 14—15 Aar siden blev det imidlertid ved et ministerielt Cirkulære indskærpet Præsterne, at dette ikke maatte finde Sted længere, og siden den Tid er det ophørt, saa at man maa finde sig i at have Navne paa „sen“ o. s. v. uden at have Adgang til at optage Slægtnavnet. Derved er der lagt denne Udvikling af den

gamle Navneskik en Del Hindringer i Vejen, men desuagtet har den holdt sig.

Det forekommer mig, at naar der er Adgang til Navneforandring, maa Befolkningen i disse Egne have Adgang til fortrinnsvis at optage de Navne, som den har holdt saa trofast ved i mange Aarhundreder. Der er i den senere Tid vakt en Del Interesse for denne Sag. For 2—3 Aar siden fik Viceinspektør ved Nykøbing Borgerskole, P. Petersen, Understøttelse til at anstille Undersøgelser med Hensyn til disse Navne. Han har faaet affattet en Fortegnelse over alle Slægtnavne paa Lolland-Falster, og han har fulgt dem omtrent alle fra Gaard til Gaard og fra Slægt til Slægt, saa langt som de skriftlige Kilder række. For enkelte Navnes Vedkommende række de saa langt som op til Valdemars Jordebog. Det forekommer mig, at disse Navne bør have nogen Adgang til at komme i Betragtning, selv om en eller anden, der tilfældigvis bærer det samme Navn, nedlægger Indsigelse derimod. Der er ogsaa det Forhold, at i de Sogne, hvor Præsterne have stillet sig liberalt til Love og Anordninger og have givet Beboerne Adgang til at optage Slægtnavnene uden Bevilling, ere disse Navne allerede officielle, men det mener jeg ikke skulde kunne medføre, at de vedkommende nu kunde forbyde andre i andre Byer eller Sogne, der have samme Ret til disse Slægtnavne, at optage dem, selv om de nedlægge Forbud derimod inden for den i Lovforslaget angivne Tid.

Det forekommer mig, at man kunde rette noget paa dette Forhold ved at udstrække Fristen for den Ret, der er givet i Lovforslagets § 6, til et Aar i Stedet for 3 Maaneder. Man vilde da være i Stand til at gøre Folk opmærksomme paa, at en saadan Ret nu var til Stede, og ogsaa til at vejlede dem med Hensyn til, hvorledes de skulle benytte deres Ret. Det er jo givet, at naar en Ret har været forholdt de vedkommende i $\frac{3}{4}$ Aarhundrede, kan man ikke saadan paa 3 Maaneder gøre dem bekendt med, at nu er det deres Ret igen, selv om det bliver bekendtgjort i Lovtidende, Stiftstidenderne o. s. v. Det forekommer mig, at der maa gives lidt Tid til yderligere at vække Interesses for Optagelse af disse gamle Slægtnavne. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister, om han ikke kunde modtage en Ændring, der gik ud paa, at de 3 Maaneder, der omtales i § 6, forandredes til mindst et Aar. Hvis det i øvrigt kunde